

[Brusvang.]

kampen løfte om, at der skulle ske noget her, og vi må konstatere, at udviklingen går i den retning, at vi får resultater, der svarer til de løfter, som vi har givet. Det, vi skal frem til nu, er, at disse forhandlinger, som jo i øjeblikket alene finder sted i boligudvalget, kommer ned her i salen. Nu er kontakterne kommet i gang, udspillet har fundet sted, men nu skal vi have det herved.

Lad mig lige her gentage de synspunkter, som er vore på boligområdet. Vi ønsker, at boligen skal ud af selvangivelsen, vi ønsker, at skatten på bebyggede grunde skal aftrappes over 15 år, og vi ønsker, at rentefradraget skal nedtrappes også over en 15 års periode; vi mener, der bør sættes et maksimum på 25.000 kr., og det skal nedtrappes til ca. 10.000 kr.

Men tidspunktet er kommet til, at parcelhusfolket må have besked. De må nu have en klar besked på: hvad bliver virkningen af den 15. almindelige vurdering for indtægssiden på selvangivelsen? Vi kan ikke lade dem svæve fortsat i uklarehed med hensyn til dette punkt. Det er ikke rimeligt. Det var rimeligt, vi ventede dermed, så længe de storpolitiske forhandlinger fandt sted med hensyn til dyrtidsekspllosionen. Det var rimeligt, at vi lod det vente en stund, mens vi afsluttede forhandlingerne om finanslovsforslaget, men nu hvor disse to store ting er til side, er der ingen rimelighed i at vente længere. Vi forlanger ikke fra CDs side, at vi omgående skal have en totalløsning af boligproblematikken, boligsikringen og alt, hvad dertil hører, men det, vi kræver, er, at vi får afgjort spørgsmålet om, hvilken virkning vi får af den 15. almindelige vurdering.

Besparelsesplanerne. Vi har ikke fra CDs side under valgkampen givet noget løfte om særlig store besparelser, vi har villet være meget realistiske og sige, at på forhånd vil vi i hvert fald ikke love det. Men vi har heller ikke på forhånd sagt, at vi ikke vil medvirke. Nu var vi jo her op til finanslovdebattens afslutning ved tredje behandling bundet af det forlig af 8. februar, hvor besparelserne lå inden for en bestemt ramme af 1.500 mill. kr. All right, det har vi respekteret, men det ændrer ikke noget; jeg vil gerne på mit partis vegne gøre opmærksom på, at en række af de forslag, som vi i går var med

til at stemme ned, kunne vi godt have stemt for under andre forhold.

Lad mig lige gøre det klart: vi tager afstand fra disse fuldstændig urealistiske besparelsesforslag, som er fremkommet fra fremskridtspartiets side, også fordi selv på de områder, hvor der kunne være tale om en besparelse, er forslagene fremsat på en sådan måde, at de er politisk uacceptable, de er ikke gennemarbejdede, der er ingen konsekvensberegninger, og de ville ramme på må og få, om man benyttede dem, som de forelå. Det kan vi naturligvis ikke acceptere.

Men vi betragter det stykke papir, der hedder tillægsbetænkningen, som et udmærket katalog over en række sparemuligheder, som vi meget gerne efter den 1. april vil være med til at analysere, og jeg kan på forhånd sige, at der sandsynligvis er en række af disse ting, som vi kan stemme ja til. Der stod i Berlingske Tidende her til morgen, at besparelserne — og det var altså dem, man var gået udenom — var nøglen til løsning af samfundets konflikt i øjeblikket. Ja, jeg vil ikke bestride, at det er en meget væsentlig del af problematikken, men jeg tror, der er tale om to nøgler. Det er ikke bare den nøgle, der hedder besparelse; den nøgle, der hedder besparelse, ligger i en særlig boks, og den boks hedder socialdemokratiet. Det er nøglen til den boks, vi skal have fat i. Der er i dette parti en, så vidt vi kan skønne det, meget kraftig intern splittelse, ikke bare den der gav sig udtryk i, at hr. Erhard Jakobsen gik og dannede sit eget parti, men at socialdemokratiet endnu ikke rigtig har fundet sine egne ben at stå på. Vi føler os overbevist om, efter de erfaringer vi har gjort under firepartiforhandlingerne, at vi i virkeligheden godt kunne være nået meget længere med socialdemokratiet i besparelser på andre områder, kunne have undgået den bundne opsparing, hvis socialdemokratiet indadtil ikke havde haft de konflikter, det har. Jeg skal ikke harcelere over, at det har disse konflikter. Jeg har fuld forståelse herfor. Jeg respekterer det. Jeg er helt indstillet på, at der selvfølgelig ikke kan regeres hen over hovedet på socialdemokratiet, det skal der heller ikke; men vi andre må håbe og bede til, at den modningsproces i socialdemokratiet, som vi føler efterhånden er på vej, må